

שָׁאת וַיְתַר עֹז, בְּתִרְגּוֹמוֹ בְּכִירוֹתָא, בְּהַונְתָּא, וּמִלְבּוֹתָא. וּמַלְכוֹ בְּסֶטֶרָא דְגֻבוֹרָה אֵיתָו, וְעַל דָּא רָאוּבָן סְתָם.

אמָר רַבִּי אָבָא רָאוּ בָן סְתָם, דְאַתְכְּלִיל בְּשִׁמְעוֹן וְלוֹי. לְאָה הֲבִי הַנָּה דְעַתָּה. (ס"א רועיתא) דְבָתִיב, (בראשית כט) הַפָּעָם יְלֹוחָ אִישָׁי אַלְיִי בַּי יְלִדָּתִי לוֹ שְׁלָשָׁה בָּנִים. בְּגַין דְהַנָּה תְּלִתָּא דְמִתְחַבְּרָן בְּתָדָא.

וְתָא חַזִּי, דְהַכָּא הוּא. דְהָא רַתִּיכָא עַלְאהָ, אַבְהָן וְדַוד מַלְפָא דְאַתְחַבָּר בְּהָו, וּכְלָהו אַרְבָּע אִינְיוֹן רַתִּיכְיָן עַלְאיָן, רַזְאָ דְשָׁמָא קְדִישָׁא. וְעַל דָּא, רָאוּבָן שִׁמְעוֹן לוֹי, לְבָתָר יְהוָדָה דִּירִית מַלְכוֹ, וְעַל דָּא, בְּלָהו בְּאַתָּר דָּא.

וּבָתִיב (ס"א דָא בְּתָר דָא דְבָתִיב) (בראשית כט) הַפָּעָם אָזְדָה אֶת ה' וְנוּ' (בראשית כט) וְתַעַמֵּד מַלְדָת, בְּגַין דְהַכָּא

לשון הקודש

הַעֲלִיוֹנָה - הָאֶבֶות, וְרוֹד הַמֶּלֶךְ שְׁתַחַבָּר עַפְמָם, וּכְל הַאֲרָבָע הַם פְּרָכְבּוֹת עַלְיוֹנוֹת, הַפּוֹד שֶׁל הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ. וְעַל בָּן רָאוּבָן שִׁמְעוֹן וְלוֹי, אַחֲר כֶּד יְהוָדָה שִׁירָשׁ מַלְכּוֹת, וְעַל בָּן בְּלָהָם בְּמִקְומָם הַזָּה.

וּבְתוּב (זה אחר זה שבתווב) (בראשית כט) הַפָּעָם אָזְדָה אֶת ה' וְנוּ' וְתַעַמֵּד מַלְדָת. מְשׁוּם שְׁבָאָן נְשָׁלָמוֹ אַרְבָּעָה עַמּוֹדים. **וּבָא** וּרְאָה שְׁבָאָן הוּא, שְׁבָרִי הַפְּרָכְבָּה

שָׁאת וַיְתַר עֹז, בְּתִרְגּוֹמוֹ בְּכִירָה, בְּחַנָּה וּמִלְכּוֹת. וְהַמְּלָכּוֹת הִיא בְּצִד הַגְּבוּרָה, וְעַל בָּן רָאוּבָן סְתָם.

אמָר רַבִּי אָבָא, רָאוּ בָן סְתָם, שְׁגַבְלָל בְּשִׁמְעוֹן וְלוֹי. בְּךָ הִתְהַדֵּה דְעַתָּה וְרַצְוֹנָה שֶׁל לְאָה, שְׁבָתוֹב הַפָּעָם יְלֹוחָ אִישָׁי אַלְיִי בַּי יְלִדָּתִי לוֹ שְׁלָשָׁה בָּנִים. מְשׁוּם שְׁהָיו שְׁלָשָׁה שְׁמִתְחַבְּרִים יְהָה.

אֲשֶׁת בָּלְלוֹ אַרְבָּע סָמְכִין. הפעם אודה את ה', מאי טעמא אמרה אודה את ה' בהאי, ולאו בבלחו. אלא מה בא, כל זמנא (דף קונה ע"א) דכנסת ישראל בגלוותא, שמא קדישא לאו שלים הוא.

תא חזי, אף על גב התרלה בניון הו ערד האולידת ליהודה, לא שלים ברסיה. ובגוני כך הפעם אודה את ה', ולא בבלחו, ועל דא ותעמד מלחת. מאי ותעמד, רקיעמא ברסיה על סמכווי.

(ותעמד עד הכא) ותעמד, דהא ערד הבא, ותעמד ביהודה חדר, מבאן ולתטא עלמא דפירודא איהו. ואי תימא אינון תריין בניון האולידת לבתра, בגונא דא. לא, דהא אינון תריין באליין אתחברוי, בניון דשית סטריין דעלמא כחדר איבון.

וְתֵא חִזֵּי, בְּלָהו תְּרִיסֶר שְׂבִטֵּין, תְּקִוֵּי דְכִנֵּסֶת

לשון הקודש

ויתעמד עד באן ותעמד, שהנה עד פאן ותעמד, ביהודה אחדר. מבאן ולמטה הוא עולם הפלודה. ואם תאמיר, אותן שני הבניים שהולידה אחר בך במו זה? לא שחררי אותן הணים התchapרו עם אילן, משום שששת האדרדים של העולם הם בגולות.

ויה.

ובא וראת, כל שנים עשר השבטים הם תקונית של בנסת ישראל בעולם.

הפעם אודה את ה', מה הפעם אמרה בוה אודה את ה', ולא בבלם? אלא מבאן, שביל זמן שכנסת ישראל בגולות, הקדוש איינו שלם.

בא ראה, אף על גב ששלה בנים הי עד שהולידה את יהודה, היפא לא השלים, ומשום כך הפעם אודה את ה', ולא בבלם. ועל בן ותעמד מלחת. מה זה ותעמד? שעמד היפא על תומכו.

ישראל בְּהָאֵי עַלְמָא נִנְהֹו, לְאַתְּקִנָּא נְהֹרָא עַלְאָה אֲבָמָא בְּמָה דְאַתְּחֵי, וְלְאַתְּבָא עֲקָרָא דְבָלָא לְאַתְּרִיה. בְּלָהו עַלְמִין כְּגַוְונָא חֶד קִיְמִי, וּבְהָאֵי אַשְׁתְּכָלֵל עַלְמָא תִּתְאֵה כְּגַוְונָא דְעַלְמָא דְלַעַילָּא.

יששבר זבולון, הָבָא אַשְׁתְּכָלֵלְוּ שִׁית בְּנִין, שִׁית סְטְרִין דְעַלְמָא. כְּגַוְונָא דָא, בְּנֵי הַשְּׁפָחוֹת אַינְזָן אַרְבָּע, וְאַתְּחָבָרו בְּאַלְיָן. וְאַלְיָן אַרְבָּע קְשָׁרִין דְמַתְּחָבֵרָן בְּהָז, וְאוֹקְמוֹה, וְעַל דָא בְּתִיב, (מלכים א' 2) וְכָל אַחֲרֵיכֶם בְּיִתָּה, אָפָע עַל גַב דְבָנֵי שְׁפָחוֹת נִנְהֹו, בְּיִתָּה.

רַבִּי חִזְקִיהָ אָמָר, אֵי הַכִּי, הָא אַתְּמָר כֵל מָה דְאַוְלִיד עַלְמָא תִּתְאֵה, פִירֹודָא אֵיהּ, דְהָא בְּתִיב, (בראשית ב') וּמְשָׁם יְפָרֵד, מָה תִּימָא בְּיוֹסֵף וּבְנִימִין, אֵי תִּימָא דְעַלְמָא חֶד בְּהָנִי, לֹאו אֵיהּ. דְהָא לֹא נְפָקֵן מְעַלְמָא עַלְאָה, וְעַלְמָא תִּתְאֵה מָה דְאַוְלִידָת

לשון הקורש

הָוֹת, לְתַקֵּן הַאוֹר הַעֲלִיוֹן הַשְׁחָר בְּמוֹ שְׁרָאוֹי, וְלְהַשִּׁיב אֶת עַקְרָה הַכֵּל לְמִקּוֹמוֹ. בְּכַתּוֹב (מלכים א' 2) וְכָל אַחֲרֵיכֶם בְּיִתָּה. אָפָע עַל גַב שְׁבָנֵי שְׁפָחוֹת הָם - בְּיִתָּה.

רַבִּי חִזְקִיהָ אָמָר, אֵם בָּה, הַרִּי נְאָמָר, כֵל מָה שְׁחַוְלִיד הַעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן הָוֹא פְרָוֹד, שְׁהָרִי בְּתּוֹב וּמְשָׁם יְפָרֵד. מָה תִּאמְר בְּיוֹסֵף וּבְנִימִין? אֵם תִּאמְר בְּנֵי הַשְּׁפָחוֹת הָם אַרְבָּע, וְהַתְּחָבָרו בְּנֵי הַעֲלָמָם הָם אַרְבָּע, וְהַתְּחָבָרו עִם אַלְוֹן, וְאַלְוֹן אַרְבָּעָת הַקְשָׁרִים

אָזְלִידָת לַתְּתָא וְלֹא לְעִילָּא, וְאֵי הַבִּי פִירֹזָד אֲיַהוּ.
אָתָא רַבִּי אָבָא גִנְשָׁקִיה. אָמֵר לֵיה מֶלֶה דָא סְתִים
 אֲיַהוּ, דָהָא עַלְמָא עַלְאָה אָתְתָקָן בְּתְרִיסָר
 דָאִינּוֹן מַדְיִילִיה. אָבָל תָא חִוִּי, רְזָא דְמֶלֶה, בְּכָל זְמָנָא
 צְדִיק מַעַלְמָא תַּתָּאָה נְפִיק וְעִילָּ, בֵּיה עִילָּ וְמִגְיָה
 נְפִיק. זְבָנוֹן בָה, אָתְבָנִי בְּאַתָּר דָא, וְעַקְרָא הָוָא
 לְעִילָּא וְעַקְרָא הָוָא לַתְּתָא, (ס"א צְדִיק בֵּיה עִילָּ בֵּיה נְפִיק)
 וּבְעַלְמָא תַּתָּאָה (דף קנה ע"ב) אֲיַהוּ תְדִיר לְעוֹלָם, בְּתִיב,
 (בראשית לה) וַיְהִי בְּצָאת נְפָשָׁה כִּי מִתָּה.

תָא חִוִּי בְּהָאֵי עַלְמָא תַּתָּאָה, צְדִיק בֵּיה עִילָּ
 וְמִגְיָה נְפִיק, פְדָעִיל, אֲיַהוּ בְּרְזָא דִיוֹסָף
 הַצְדִיק, פְדָעִיל נְפִיק בְּרְזָא דְבָנְגִימִין הָדָא הָוָא דְבִתִיב,
 (בראשית לה) וַיְהִי בְּצָאת נְפָשָׁה כִּי מִתָּה, מְאן נְפָשָׁה,
דָא צְדִיק דְנְפִיק מִפָּה.

לשון הקידוש

המתהון – מה שהוליד, הוליד למתה
 ולא למעלה, ואם כך הוא פרוד.
בָא רַבִּי אָבָא גִנְשָׁקִוָן. אָמֵר לוּ, דָבָר זה
 הוּא נְסָטָר, שָׁהָרִי הָעוֹלָם הַעֲלִיוֹן
 הַתְּתָקָן בְשִׁנְיִים עִשְׂרֵה שֶׁל אָוֹתָם מְשָׁלוֹן.
 אָבָל בָא רַאֲהָ סָוד הַדָּבָר, בְּכָל זָמָן
 הַצְדִיק מִהָעוֹלָם הַתְּתָהוֹן יוֹצֵא וְנִכְנֵס,
 בּוּ נִכְנֵס וּמִמְנוּ יוֹצֵא, וּמִשְׁוּם בָהּ נִבְנֵה
 בָמְקוּם הַזָּהָר, וְהַעֲקָר הָוָא לְמַעַלה,

הצדיק שַׁיּוֹצֵא מִפָּה.

וְדֹא בְּנִימֵין, נִקְרָא בֶן אֹנוֹן, דְהַשִּׁיבָת דָאוּלִידָת
לִתְתָא בְעַלְמָא דְפִירְוָדָא, וְאַשְׁתָּאָרוֹ חֲדָסָרִי
בְאַינוֹן לְעַילָא. מַה כְתִיב וְאַבְיוֹ קִרְאָה לוֹ בְנִימֵין בְּנָ
יְמֵין, דָהָא אַסְתָּלָק לְעַילָא בְעַלְמָא עַלָא. דָכְדָ
אַתְאָבִיד יוֹסֵף, בְנִימֵין אַשְׁלִים אַתְרִיה. וְעַל דָא צְדִיק
בְעַלְמָא תְתָאָה עַיל וְגַפְךָ, בְגַין כֵה יוֹסֵף וּבְנִימֵין
וּבְלָהו תְרִיסָר, בְגַונְנָא דְלָעַילָא בִּיהוּדָא חֲדָ.

הפעם אודה את ה', (בראשית כט) רבי שמעון פתח
ו אמר, (תהלים קיא) אודה ה' בכל לבב בסוד
ישרים ועדה, בכל לבב, בכל לב מיבעי ליה. אלא,
וזה ברא זא עלאה דשמא קדיشا, קא בעי ליה
לאודה ליה לך דשא בריך הויא, אודה ה' בכל לבב
וביצר טוב וביצר רע, ואלין תריין סטרין, חד ימיגנא
וחדר שמאלא.

לשון הקודש

אחד.

הפעם אודה את ה'. רבי שמעון פתח
ואמר, (תהלים קיא) אודה ה' בכל לבב
בסוד ישרים וערדה. בכל לבב? בכל לב
היה צרייך להיות! אלא דוד בסוד עליון
של השם הקדוש רצה להודות
לקדוש ברוך הוא. אודה ה' בכל לבב
ביציר טוב וביציר רע, ואלו שני
הצדדים, אחד ימין ואחד שמאל.

וזה בניםין, נקרא בן אוני, ששהבה
שהילדה למטה בעולם הפרו,
ונשארו אחד עשר באזותם למעלה. מה
כתב? ואביו קרא לו בניםין, בן ימין.
שהרי התעללה למעלה בעולם העליון.
שבאשר נאבד יוסף, בניםין השלים
את מקומו. ועל בן הצדיק נbum וויצא
בעולם התהтонן. משומ כה יוסף ובניםין
ובכל הימים עשר, במוקד מעלת ביחור

בָּסֹד יִשְׂרָאֵל וְעַדָּה, אֲלֵין אֱיָזֶן שָׁאָר סְטוּרִין דְּהָאֵי עַלְמָא, דְּהָא לִבְבָּה, בְּגַנוֹנָא דְּדָרוֹם וַצְפָון. בסוד יִשְׂרָאֵל, אֲלֵין אֱיָזֶן שָׁאָר סְטוּרִין עַלְמָא, דְּאַינְזֶן שִׁית בְּגַנוֹנָא דְּלָעִילָּא. וְעַדָּה, דָא הוּא אַתָּר דִּיהְוָדָה, וּבְתִיב, (תְּהִלִּים קָלָב) וַעֲדַתִּי זֹה אַלְמָדָם. וּבְתִיב, (הוֹשֵׁעַ יָב) וַיְהִזְדָּה עַד רָד עַמְּאֵל וְגֹנוֹ). בְּתִיב (תְּהִלִּים קָלָח) אַזְדָּךְ בְּכָל לְבִי נְגַד אֱלֹהִים אַזְמָרָה, הַכָּא בְּאַתָּר חַד קָאָמָר, דְּבְתִיב נְגַד אֱלֹהִים אַזְמָרָה. דְּהָא לְגַבְיוֹ הָאֵי דְּרָגָא קָאָמָר שִׁירְתָּא, לְחַבְרָא לִיה בִּימִינָא.

תָא חַווִי, יְהִזְדָה אַחִיד בְּכָל סְטוּרִין, אַחִיד בְּדָרוֹם וְאַחִיד בְּמִזְרָח. דְּהָא אַיְהוּ מִסְטָר שְׁמָאַלָּא קָא אַתְּיאָ, וְשִׁירּוֹתִיה בְּצָפָן וְאַחִיד בְּדָרוֹם, בְּגַיְן דְּאַיְהוּ אַזְוֵיל לִיְמִינָא וְאַתְּאַחִיד בְּגַוְפָא, בְּגַיְן קָה (בראשית כט) הַפְּעָם אַזְדָה אַת הָא. וְתַעֲמֵד מַלְכָתָה, וְתַעֲמֵד, דְּקָיִימָא

לשון הקודש

בָּסֹד יִשְׂרָאֵל וְעַדָּה – אַלְוּ הַם שָׁאָר אַחֲרָנָה נְאָמָר, שְׁבָתוֹב נְגַד אֱלֹהִים אַזְמָרָה, שְׁהָרִי לְדָרָגָה הַזָּו אָמָר שִׁירָה, בָּמוֹ צָפָן וְדָרוֹם. בָּסֹד יִשְׂרָאֵל – אַלְוּ הַם שָׁאָר אַזְדָּרִי הַעוֹלָם, שְׁהָם שְׁשָׁה בָּמוֹ שְׁלָמָעָלה. וְעַדָּה – זְהָו הַפְּקוּם שְׁלָיְהָ, יְהִזְדָה, וְכַתּוֹב (תְּהִלִּים קָלָב) וַעֲדַתִּי זֹה אַלְמָדָם. וּבְתִיב (הוֹשֵׁעַ יָב) וַיְהִזְדָה עַד רָד עַמְּאֵל וְגֹנוֹ). בְּתִיב (תְּהִלִּים קָלָח) אַזְדָה בְּכָל לְבִי נְגַד אֱלֹהִים אַזְמָרָה. בָּאן בְּמִקְומָה

בְּקִיּוֹמָא דַקִּיּוֹמָא בְּדַקָּא יִאָוֶת, דְהָא אֲתַתָּכוּ כֵּלָא רְתִיבָא קְדִישָׁא.

רבי שמעון נפק ל круיתא, אודהמן ליה רב אבא ורב חיה ורב יוסף, בין דחמא לוזן אמר חדתותי דאוריתא אצטראיך הכא, יתבו תלתא אלין, (ס"א יומין) בד בעא למיזל, פתח כל חד ועד קרא.

רבי אבא פתח ואמר, (בראשית יג) וזה אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו וגנו, שא נא עיניך וראה גנו. וכי לפום היינו דאברהם יರית ארעה ולא יתר. עד כמה חמוי בר נש, תלת פרסוי או ארבע או חמיש פרסוי, ואיהו אמר (בראשית יג) כי את כל הארץ אשר אתה רואה גנו.

אַלְאָ, בֵּין דָאַרְבָּע סְטוּרֵין דָעַלְמָא חַמֵּי, כֵּל אַרְעָא חַמֵּי. דְהָא אַרְבָּע סְטוּרֵי דָעַלְמָא, כֵּלָא דְכָל

בקיים של הברית בראיו, שהרי הכל רבי אבא פתח ואמר, וזה אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו, שא נא עיניך וראה גנו. וכי לפי הראיה של אברהם יורש את הארץ, ולא יותר? עד כמה רואה בן ארבע ששלש פרסאות, או ארבע או חמיש פרסאות, והוא אומר כי את כל הארץ אשר אתה ראה גנו?! אלא, בין שארבעת האדרדים של

לשון הקודש

נתקן מרבבה קדושה.

רבי שמעון יצא ל круיתא. הודהמן לו רב אבא ורב חיה ורב יוסף. בין שראיה אותן אמר, התאחדות של התורה צരיך כאן. ישבו שלושת אלה ונימים, בשראיה ללבת, פתח כל אחד מהם בפסק.